

7. Слово, яке стоїть при такому слові, яке каже, що дієть ся з кимось (дієслово), або при такому, яке каже, який хто є (прикметник) — це прислівник, н. пр.:

(Петро) *дуже* (кричить) [„кричить“ — це слово, дієслово, й „дуже“ стоїть при „слові“].

8. Слово, яке сполучує два слова до купи або і два речення — це сполучник, н. пр.:

він і я (слово „і“ сполучує два слова: слово „він“ і слово „я“).

9. Слова, якими викликуємо, коли з нами щось із нечевля станеть ся, коли нам боляче, як весело або смутно стане на серці, або якими наслідуюмо вигуки та згуки, що довкола нас лунають — це виклики, н. пр.:

ох, лишенько, шубовсть, пугу і т. д.

III. СКЛАДИ, ЗВУКИ, НАГОЛОС.

Склади. 7. Як речення складаєть ся зі слів, так слова складають ся зі складів.

Скільки разів у якому слові зокрема складаємо уста й порушуємо чи язиком, чи зубами, стільки складів творимо. Через те бувають слова однокладові, н. пр.: *раз*, двокладові, н. пр.: *ма-ти*, трискладові, н. пр.: *го-ди-на*, чотирискладові, н. пр.: *го-во-ри-ти*, ... й багатоскладові, н. пр.: *по-не-ре-кла-ду-ва-ти*.

Звуки. 8. У кожному складі буває один, два або і три звуки. У слові *три* ось такі звуки: *т, р, и*; у слові *склади*: *с, к, л, а, д, и*; у слові *Житомир*: *ж, и, т, о, м, і, р*.

Вимовляючи ці слова складами, легко пізнати, що там тільки може бути склад, де є такі звуки, як: *а, е, і, о, у*, — які називають ся голосівками. (гл. §§ 12, 14)

Всі иньчі звуки — шестівки (гл. §§ 12, 18—23) — без голосівок у українській мові не можуть творити складів. Попробуйте сказати: *тр, склд, жтир*, — побачите, що не то складів не буде, а й слів ніяких із того не вийде.